

TEKEN VAN DRIE
EN DE CODEX VETUS

Eerste druk 2005
Tweede druk 2013
Derde druk 2014
Vierde druk 2015
Vijfde druk 2019
Zesde druk 2023

© 2023 L.A. Dawn
© 2023 Kabook Uitgevers
Omslagontwerp Albadoro Publishing
Omslagbeeld iStockphoto

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl
www.facebook.com/kabookuitgevers
www.twitter.com/kabookuitgevers

L.A. DAWN

TEKEN
VAN DRIE
EN DE CODEX VETUS

Verschenen in de Young Adult Fantasy-reeks
Teken van Drie:

Teken van Drie en de Codex Vetus

Teken van Drie en de Codex Beschermers

Teken van Drie en de Stella Maris

Teken van Drie en de Vloek van de Vuurdraak

HOOFDSTUK I

DE TWEELING

Het was een onstuimige oktobermorgen. De herfstwind joeg de verkleurde blaadjes door de Koningin Amaliastraat. Het was nog donker, maar de schakelwoningen stonden scherp afgetekend tegen de duistere achtergrond. Het hele plein sliep nog, afgezien van de katten die over de pleinen zwierven, in een meedogenloze jacht op de dwarrelende bladeren.

De meeste bewoners van het plein lagen in hun warme bedden, onwetend dat deze dag een keerpunt zou zijn. Niemand had kunnen vermoeden dat dit de laatste dag was waarop ze de drie voor het laatst zouden zien. Ons verhaal begint hier op een vrijdag, de laatste dag voor de herfstvakantie.

Rond kwart voor acht begon het straatbeeld te veranderen. Eén voor één gingen de lampen aan in de huizen.

Bij nummer 1, het huis van de familie Van Velsen, lag een tiener op zijn bed. Hij snurkte luid en draaide onrustig van links naar rechts. Een paar minuten later schreeuwde zijn moeder om hem wakker te maken.

‘William, kom je uit bed?’

De jongen schrok wakker en staaarde verschrikt naar de wekker op zijn nachtkastje. Een vloek ontsnapte aan zijn lippen toen hij beseftte hoe laat het was. Haastig sprong hij uit bed, greep zijn kleren bij elkaar en snelde naar de badkamer. Het was de laatste schooldag voor de vakantie, en hij was weer eens te laat, dacht hij terwijl hij zijn mond spoelde.

William confronteerde zijn slaperige gezicht in de badkamerspiegel. Hij probeerde zijn kleding te fatsoeneren en worstelde met zijn haar. Een klodder gel ging er woest doorheen terwijl hij het plakkerige spul in zijn krullen masseerde. Hij zuchtte gefrustreerd toen zijn haar, zoals altijd, weer van hem leek te winnen.

‘Verdomd rothaar,’ mompelde hij tegen zijn spiegelbeeld. ‘Alsof Elena me ooit op deze manier ziet. Kijk eens naar mijn buurjongen, met die schattige krullen...’ mompelde hij tegen zijn reflectie.

Elena en haar tweelingzus Charlotte waren nieuwe buren in de straat. De familie Meertens was drie maanden geleden op nummer 3 komen wonen. Dit zorgde voor opwinding bij William. Hij wierp nog een zuchtige blik in de spiegel voordat hij de trap af stootte.

‘Hey, mam!’ riep hij.

Een slanke, blonde vrouw van middelbare leeftijd stond in de keuken, druk bezig met het bakken van spek. Ze wenkte William om te gaan zitten. Met de ene hand hield ze een kop koffie vast, terwijl ze met de andere onhandig het spek omdraaide.

Ze knipoogde naar de jongen, maar schudde vervolgens haar hoofd.

‘William. William. William,’ mompelde ze.

De familie van Velsen had alles wat ze zich konden wensen: twee gloednieuwe auto's, een luxe interieur en een zoon die het uitstekend deed op school. William had echter een gewoonte ontwikkeld om altijd te laat te komen. Mevrouw en meneer van Velsen hadden beide drukke banen, waardoor er maar weinig tijd overbleef voor William. Hierdoor werd hij opgevoed door verschillende au pairs en oppassers, die zo vaak wisselden als de

seizoenen. Dit veranderde pas twee jaar geleden, toen hij een sleutel en een nieuwe computer kreeg. Sindsdien moest hij zichzelf vermaken, en eigenlijk vond hij dat helemaal niet erg.

Mevrouw van Velsen zette haar kop koffie op het aanrecht en roerde met een spatel door de eieren en het spek.

‘Jij bent werkelijk ongelofelijk,’ klonk ze teleurgesteld. ‘Ik moet zo weg. Hoe kunnen we ooit samen ontbijten als je altijd te laat beneden komt?’

William haalde zijn schouders op.

‘Mijn wekker is kapot,’ loog hij. ‘Maar het is de laatste dag, en ik hoef echt niet naar school voor een cijfer vandaag.’

Zijn moeder glimlachte. ‘William toch.’

Ze serveerde hem een bord met toast, spek en eieren.

‘Dank je, mam. Jij bent geweldig.’

Ze schudde haar hoofd, liep mompelend naar de gang. ‘Tot vanavond. Als je honger krijgt, bestel dan gewoon een pizza. We zijn iets later dan normaal, omdat we bezoek krijgen van mensen uit China op het werk. Ik denk dat we rond half acht weer thuis zijn.’

‘Is goed, mam. Tot straks!’

Later die dag zat William in zijn eentje in de grote, open woonkeuken. Hij bladerde door een tijdschrift over computerspellen en schrok op toen hij geklop hoorde.

Het was Charlotte, zijn nieuwe buurmeisje. Ze stond voor het keukenraam, klopte er stevig op en zwaaide toen hij opkeek.

William onderdrukte een zucht.

‘Hey!’ riep hij en zwaaide terug. ‘Ik doe wel even open.’

Hoewel de twee zussen veel op elkaar leken, vond William dit opgewekte zwaaiende meisje het minst aantrekkelijk. Charlotte had vaak haar haar in een knot boven op haar hoofd zitten, wat eruitzag als een vogelnest. Hij vond het maar vreemd. Elena daarentegen droeg haar lange golvende haar altijd los. William slaakte een zucht bij de gedachte aan Elena en opende de deur.

‘Hé, William,’ zei Charlotte vrolijk.

‘Hoi,’ zei William.

‘Heb jij ook vrij vandaag?’

‘Natuurlijk, het is vakantie. Kom je binnen, of blijf je daar voor de deur staan?’

Charlotte veranderde van kleur maar volgde sprakeloos William de woonkamer in.

‘Waar is Elena?’ vroeg William terwijl ze op de bank zaten.

‘Ze is aan het lezen,’ mompelde Charlotte. ‘Daarom ben ik hier. Ik verveel me nogal omdat er niemand thuis is, en het is zo stil.’

William haalde zijn schouders op. ‘Ik begrijp het. Soms heb je eindelijk vrij, en dan zit je nog steeds alleen.’

Charlotte knikte.

‘Weet je, ik heb gisteren de nieuwe Xbox gekregen. Zin om te gamen?’

‘Cool!’

William schudde zijn hoofd, stond op van de bank en liep mopperend naar het tv-meubel.

HOOFDSTUK 2

DE KRUIPRUIMTE

‘Sukkel!’ riep William. ‘Het is toch niet zo moeilijk?’

Charlotte staarde als een zombie naar het enorme scherm en zwaaide wild met haar armen. Ze hield de joystick stevig vast, alsof haar leven ervan afhing.

‘Nee, nee, weer af,’ gilte ze. ‘Teleurgesteld liet ze haar handen zakken.’

‘Ja, natuurlijk,’ zuchtte William. ‘Je maakt steeds dezelfde fout. Geef me dat ding. Ik zal je eens laten zien hoe het moet.’

Net toen William wilde opstaan, ging de bel. Hoofdschuddend liep hij naar de gang en opende de deur.

‘Hey, buur!’ riep Elena opgetogen. Ze droeg een spijkerbroek die laag op haar heupen hing.

Daarboven droeg ze een jack en daaronder een strak, oranje truitje dat net iets te kort was, waardoor haar navel zichtbaar was. Haar haren zaten deze keer vast in een paardenstaart.

‘Uh, ha-hallo.’

‘Ik zoek mijn spiegelbeeld, is ze hier?’ vroeg ze.

‘Eh, oh, ja hoor,’ mompelde William. ‘Kom binnen. We zijn hier aan het gamen. Ze zit op de bank.’ William wees naar de woonkamer.

‘Oké, mag ik dan misschien binnenkomen?’

William deed onhandig een stap achteruit om Elena binnen te laten en struikelde over zijn eigen voeten.

‘Voorzichtig.’

‘We zitten midden in een spel,’ stotterde William. ‘Een game. Heb je zin om mee te doen, of eh...’

Elena giechelde en liep door naar de woonkamer.

Een half uurtje later zaten ze op de bank. William had thee gezet, en Elena had het spel van Charlotte overgenomen. Elena was aanzienlijk sneller met het afronden van de levels en stond helemaal bovenaan.

‘Dit is een saaie game,’ zei Elena en legde de joystick neer.

Charlotte knikte.

‘Niet echt spannend. Ik wil avontuur. Kunnen we zelf niets bedenken?’ vroeg Elena.

William roerde langzaam zijn thee en wees naar de joystick. ‘Ik heb genoeg avontuur.’

‘Echt?’ Elena rolde met haar ogen. ‘Kom op zeg.’

William haalde zijn schouders op.

‘Kunnen we zelf iets ondernemen?’ vroeg Elena. ‘Een echt avontuur. Geen game. Ik heb net een boek gelezen. Het ging over een paar vrienden die een boek met spreuken vonden. Een van die gasten dacht dat het maar een grapje was en riep een toverspreuk. Terranovicum of zoiets. En dan gebeuren er rare dingen.’

William schoof geïnteresseerd naar voren op de bank. ‘Wat voor rare dingen?’

‘Dat wil ik net vertellen. Dus die vrienden verdwalen en ontmoeten rare, enge figuren. Ze worden gevangen en komen nooit meer thuis. Echt spannend.’

‘Oh, ja?’

Elena knikte. ‘Aan het einde van het verhaal staan ze oog in oog met het kwaad, de gevaarlijke Zafor.’

‘Een vreemde naam,’ merkte William op.
‘Hij is angstaanjagend. Hij sluit ze op. Maar dat doet er eigenlijk niet toe. Die vrienden worden beroemd.’

William roerde onrustig in zijn thee.

‘Er was een journalist die een boek heeft geschreven over hun avontuur. Het verhaal is echt, althans dat beweren die drie vrienden. Er is zelfs een film van gemaakt.’

‘Dus je las een boek over echte gebeurtenissen? Nou, dat is interessant voor hen,’ zei William.

‘Kunnen wij niet iets dergelijks bedenken? Gamen is inderdaad best saai.’

Charlotte staaarde afwezig naar het hoge, sierlijke plafond.

‘Het is eigenlijk best een goed idee om beroemd te worden,’ mompelde ze.

William haalde zijn schouders op. ‘Wat wil je dan doen?’

Elena sprong opgewonden van de bank en liep heen en weer. ‘Iets vreemds. We moeten iets vreemds bedenken, iets ongewoons. Om ons verhaal geloofwaardig te maken. Ik weet het! We moeten verdwijnen. We moeten een tijdje van de radar verdwijnen. Ja, dat is het. We gaan onderduiken. En ik weet al waar...’

‘W-wat bedoel je precies met onderduiken?’
Maar Elena zei niets. Ze leidde hen naar de gang, waar ze vlak voor de voordeur stopte.
‘Dit is perfect.’
‘Huh?’
‘Open het luik.’
‘Ben je zeker?’ vroeg William.
‘Bang?’
‘Natuurlijk niet.’ William bukte en trok het luik in de gang open.
Charlotte staaarde met grote ogen naar het donkere gat voor haar voeten.
‘Het is behoorlijk donker!’ fluisterde ze zachtjes.
‘Natuurlijk is het donker,’ zei Elena. ‘Het is de kruipruimte onder het huis.’
‘Maar eh, daar is niets onder, toch?’ vroeg William verbaasd. ‘Het is gewoon zand en leidingen voor gas en water.’
‘Dat weet ik,’ zei Elena. ‘Maar het is ook een geweldige plek om te verdwijnen. Ben je er ooit geweest?’
‘Nee, natuurlijk niet. Wat moet ik daar doen?’
‘Precies,’ zei Elena. ‘Daarom is het een perfecte plek om te verkennen. Niemand zal ons daar zoeken.’
‘Niemand,’ mompelde William.